

РЕШЕНИЕ

№ 30138

гр. София, 28.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 26 състав, в
публично заседание на 17.04.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мария Шишкова

при участието на секретаря Биляна Кирилова, като разгледа дело номер **3685**
по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе
предвид следното:

Производство по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно -процесуалния кодекс (АПК) вр.
чл. 46а, ал. 1 вр. чл. 44, ал. 6 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на М. Н., гражданин на Кралство М., депозирана чрез пълномощник – адв.
Д. Г., САК против Заповед рег. № 368з – 450 от 18.02.2026 г. издадена от директора на Областна
дирекция на Министерство на вътрешните работи (ОД на МВР) – В., с която е настанен
принудително в СДВНЧ – С. - [населено място] към Дирекция „Миграция“ при Министерство на
вътрешните работи, на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 и ал. 4 от
Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в Специалните
домове за временно настаняване на чужденци (СДВНЧ) и в техните звена и за организацията и
дейността им, издадена от министъра на вътрешните работи (ДВ, бр. 45/15.06.2010 г. с посл. изм.
и доп. бр. 52/30.06.2017 г.).

В жалбата (л. 3 от адм. дело 103/2026г. АС-Видин) са изложени аргументи за
незаконосъобразност на оспорения административен акт поради допуснати съществени
нарушения на административно - производствените правила, противоречие с материално правни
разпоредби и явно несъответствие с целта на закона. Твърди се, че жалбоподателят М. НАСЕРЕ е
непридружен непълнолетен по отношение на когото в нарушение на чл. 15, ал. 8 от Закона за
закрила на детето и чл. 37 б. «г» от Конвенцията за защита правата на детето не му е осигурен
преводач на разбираем за него език – арабски език и не му е разяснено правото да ползва правна
помощ в административното производство при издаване на обжалваната заповед. Тези нарушения
се сочат като доказателство за лишаване на жалбоподателя от правото на участие в

административното производство и от ефективно упражняване на правото на защита, което е довело до неизясняване на относими за установяване на самоличността му факти от значение за прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. От съда се иска да отмени оспорената заповед, издадена от началника на ОД на МВР – В. и незабавно да прекрати действието ѝ.

В проведените съдебни заседания жалбоподателят лично, със съдействието на преводач от арабски език и упълномощените му процесуални представители – адв. Д. Г., адв. М. Н. и адв. И. Г. поддържат искането в жалбата и аргументите, с които е обосновано. Поставят акцент върху твърденията за допуснато съществено нарушение на изискванията на чл. 35 от АПК в резултат на непредприети действия за установяване самоличността и най – вече възрастта на жалбоподателя. Ангажират писмени доказателства, включително незаверени копия на сканирани документи – лична карта и паспорт със снимка и имена на жалбоподателя М. А., към които е приложен превод на български език. Според процесуалните представители оспореният административен акт е постановен при съществено противоречие с изискванията на чл. 44, ал. 9 от ЗЧРБ и чл. 15, ал. 8 от Закона за закрила на детето, поради което следва да бъде отменен.

Ответникът по жалбата – директорът на ОД на МВР – В. не е изразил становище и не се представлява в проведените съдебни заседания.

Софийска градска прокуратура не участва със свой представител в съдебното производство.

Настоящият съдебен състав на Административен съд София - град, въз основа на събраните доказателства и становището на страните, прие за установено от фактическа и правна страна:

Административното производство е започнало по инициатива на компетентния, съгласно чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, административен орган въз основа на информацията в Докладна записка УРИ № 368р – 2330 от 18.02.2026 г. (л. 18 – л. 19 от адм. д. 103/2026 г. АС - Видин) и Предложение УРИ № 368р - 2333 от 18.02.2026 г. (л. 23 – л. 24 от адм. д. 105/2026 г. АС - Видин), изготвени от началника на Група «Миграция» при ОД на МВР – В..

Посочено е, че двама чужди граждани - жалбоподателят М. А., [дата на раждане] в Кралство М., гражданин на Кралство М., ЛНЧ [ЕГН] и А. А., [дата на раждане] в Кралство М., гражданин на Кралство М., ЛНЧ [ЕГН] са предадени на служители на Група «Миграция» от служители на Областно звено „Следствени арести“ – [населено място]. Отражено е, че чужденците са регистрирани в Регистрационно приемателен център (РПЦ) - [населено място] на Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет (ДАБ - МС), но са незаконно пребиваващи, с отказана международна закрила на територията на Република България и без валидни документи за самоличност.

Извършена е проверка в Автоматизираните информационни системи (АИС) на МВР, при която е установено, че и на двамата задържани чужди граждани е наложена принудителна административна мярка по чл. 41, т. 1 вр. чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – „Връщане до страна по произход, държава на транзитно преминаване или трета страна“.

В Докладната записка и Предложението за налагане на принудителна административна мярка е отразено несъответствие в личните данни на жалбоподателя

- във влязлата в сила Заповед за наложена ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ (л. 22 от адм. д. 103/2026 г. АС - Видин), чужденецът е с имена М. НАСЕРЕ с рождена дата 11.09.2007 г. и място на раждане - [населено място],

а в данните от АИС на МВР въведени, въз основа на документите от производството по подадената молба за международна закрила по Закона за убежището и бежанците, е с имена М. А. и рождена дата 11.02.2007г.

Тези констатации са отразени и в приложената към административната преписка Справка рег. № 368р – 2348 от 18.02.2026 г. (л. 25).

Предложението до директора на ОД на МВР – В. за принудително настаняване на двамата чужди граждани в СДВНЧ – С. при Дирекция «Миграция», на основание чл. 44, ал. 6 и ал. 8 от ЗЧРБ, е обосновано с необходимостта от създаване на организация за извеждането им от страната до отпадане пречките за изпълнение на наложените принудителни административни мерки по чл.39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ. Посочено е, че и за двамата няма данни да притежават средства и възможност да организират обратното си връщане в държавата по произход, поради което е налице реална опасност изпълнението на ПАМ да бъде осуетено или сериозно затруднено.

С обжалваната Заповед № 368з - 450 от 18.02.2026 г. (л. 16 – л. 17 адм. д. 103/2026 г. АС - Видин) директорът на ОД на МВР – В., позовавайки се на основанията в чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ е разпоредил жалбоподателят М. НАСЕРЕ, [дата на раждане] (пълнолетен, навършил 18 години), гражданин на Кралство М., без документ за самоличност, AFIS № BD 218764 (л. 21 от адм. д. 103/2026 г. АС - Видин) да бъде настанен принудително в СДВНЧ при Дирекция «Миграция» [населено място] до отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ «Връщане до страна на произход». В административния акт е отразено, че данните за самоличността са заявени от лицето в хода на откритото и проведено производство за предоставяне на закрила по ЗУБ, но не са потвърдени по безспорен начин. Отражено е, че на 16.12.2025 г. е влязло в сила Решение № УПХ – 708 от 25.11.2025 г. на Интервюиращ орган при РПЦ – Х. на ДАБ при МС, с което му е отказано предоставяне на международна закрила в Република България.. Постановено е предварително изпълнение на заповедта за принудително настаняване в СДВНЧ, на основание чл. 60 от АПК (л. 23).

Принудителното настаняване в СДВНЧ и постановеното предварително изпълнение на оспорената заповед са обосновани с опасност от осуетяване или сериозно затрудняване изпълнението на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ, включително и с наличието на опасност от укриване. Заповедта е връчена на жалбоподателя в деня на издаването ѝ – 18.02.2026 г. В бланковата форма не е отразено при връчването да е присъствал преводач на разбираем за него език - арабски. (л. 17 адм. д. 103/2026 г. АС - Видин).

Към административната преписка е приложено копие на Заповед рег. № 5404 ПАМ - 355 издадена от началника на Гранично полицейско управление (ГПУ) - С. при Регионална дирекция „Гранична полиция“ (РД“ГП“) – Е. (л. 22 от адм. д. 103/2026 г. АС - Видин), с която на жалбоподателя М. НАСЕРЕ е наложена принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ. В мотивите ѝ е отразено, че на 01.11.2025 г. в района на [населено място], [община] жалбоподателят М. НАСЕРЕ, [дата на раждане] в [населено място] е установен в лек автомобил с румънска регистрация, управляван от молдовска гражданка заедно с още 7 лица без документи за самоличност, самоопределящи се като граждани на М.. Препис от заповедта е връчен на жалбоподателя на 01.11.2025 г., в присъствие на преводач от арабски език С. М. (л. 22-гръб от адм. д. 103/2026 г. АС - Видин).

Към преписката са приложени заверени копия на Приемо – предавателен протокол УРИ № 368р-2344 от 18.02.2026 г. (л. 27 от адм. д. 103/2026 г. на АС - Видин) и Докладна записка рег. № 368р-2324 от 18.02.2026 г. (л. 28 от адм. д. 103/2026 г. на АС - Видин), удостоверяващи изпълнението на оспорената заповед.

В представените от Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет, по реда на чл. 186 от ГПК вр. чл. 144 от АПК, информация и документи (л. 35 – л. 40) е отразено, че подадената молба за международна закрила от М. А., гражданин на М., ЛНЧ [ЕГН] е отхвърлена с Решение № УПХ

708 от 23.11.2025 г. на интервюиращ орган при ДАБ при РПЦ - Х. като явно неоснователна. Посочено е, че решението не е връчено лично на кандидата за закрила, защото не се е явил в РПЦ – Х., а изпратеното известие за доставяне е върнато в цялост с отметка „преместен, непотърсена“ (л. 38 – л. 39). В приложеното заверено копие от решението на интервюиращия орган (л. 36 – л. 37) е отразено, че в Молбата за закрила, заведена с вх. № 2595 на 17.11.2025 г. по описа на Дирекция „Миграция“ СДВНЧ – Любимец, кандидатът лично е посочил данните за самоличността си – М. (собствено име) А. (фамилно име) гражданин на М., [дата на раждане] в Сетат, М., етническа принадлежност – арабин, вероизповедание – мюсюлманин – сунит, семейно положение – неженен, ЛНЧ [ЕГН]. Уточнено е, че личните данни на чужденеца са установени въз основа на подписана декларация по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, тъй като не е представил документ за самоличност. Отражено е и, че в проведеното интервю на 17.11.2025 г. в ускореното производство по ЗУБ, жалбоподателят е заявил, че е напуснал М. на 28 септември 2025 г. с полет до И. където е пребивавал около месец, след което е преминал нелегално границата заедно с още шест души. Представените от пълномощниците на жалбоподателя в съдебното производство преведени на български език сканирани копия на документи - паспорт и национална лична карта на името на М. Н. (л. 43 – л. 44 и л. 45 – л. 46) не се представиха като документи – оригинали или заверени копия за сравнение на данните. Процесуалните представители отказаха да ги заверат по същата причина (л. 47 – Протокол от съдебното заседание 14.04.2026 г.). Според заявеното от жалбоподателя в съдебното заседание на 14.04.2026 г. (л. 47-гръб) оригиналът на паспорта му е в Турция, а копието на личната карта му е изпратено от М. чрез социална мрежа. Като доказателство по делото е приет отговор на председателя на Държавната агенция за закрила на детето по подаден от адв. Г. Сигнал за настаняване на чуждия гражданин М. НАСЕРЕ в СДВНЧ при Дирекция „Миграция“ - С. (л. 51). Посочено е, че при влизане в Република България, служителите на ГПУ – С. са го установили като пълнолетно лице, родено на 11.09.2007 г., а в информационната система АИС „Български документи за самоличност“ кандидатът за закрила М. НАСЕРЕ е с отразена дата на раждане 11.02.2007 г. с отказан статут на бежанец и хуманитарен статут. Посочено е, че чужденецът е декларирал пред ДАБ – МС лични данни, сочещи го като пълнолетно лице – дата на раждане 11.02.2007г., както и че настаняването му на 18.02.2026 г. в СДВНЧ – [населено място] е след като вече е бил настаняван в СДВНЧ – Любимец в периода 03.11.2025 г. – 17.11.2025 г. – до подаването на Молбата за закрила. Отговорът въпроизвежда и предоставена информация от Дирекция „Миграция“ по повод подаден на 26.02.2026 г. сигнал от БХК за настанено непридружено непълнолетно лице в Специалния дом за временно настаняване на чужденци. Отражено е, че за установяване възрастта на жалбоподателя, предвид липсата на представени валидно издадени документи за самоличност от държавата му по произход, може да бъде назначена експертиза, но докато не бъдат събрани данни, че чужденецът е „дете“, Държавната агенция за закрила на детето не може да предприеме други действия. По делото по искане на пълномощника на жалбоподателя е изискана и представена информация и от директора на Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи, рег. № 536400 – 43141 от 16.04.2026 г. (л. 57) за предприетите действия за установяване самоличността на жалбоподателя М. НАСЕРЕ и конкретно на възрастта му. Отражено е, че чуждият гражданин не е представил документи за самоличност или други документи, удостоверяващи гражданството му и датата на раждане. Посочено е, че е декларирал устно при проведени интервюта в административните производства данни за самоличността си, без обаче да представя доказателства за изявленията си. Посочено е и, че не е водена кореспонденция с Посолството на Кралство М. в Република България за потвърждаване на данните за самоличността на чужденеца или за издаване на документи за пътуване, защото не е заявил писмено, че желае да се върне в

държавата си по произход, а това е изискване за издаване на пасавани, договорено с посланика на М. в Република България. Категорично е посочено, че данните за датата на раждане, а и останалите лични данни на жалбоподателя М. НАСЕРЕ са установени единствено въз основа на негови твърдения – устни или декларирани писмено, без да са налице официални документи, които да ги потвърждават.

Описаните релевантни за правния спор факти позволяват да се направят следните правни изводи: Жалбата е процесуално допустима. Подадена от адресата на оспорената заповед, неблагоприятно засегнат от властническото волеизявление, при наличен правен интерес от оспорването, в срока по чл. 46а, ал. 1 от АПК (оспорената заповед е връчена на жалбоподателя на 18.02.2026 г. – л. 17 от адм. д. 103/2026 г. по описа на АС – Видин, а жалбата е подадена от адв. Г. по електронен път на 04.03.2026 г. – 13:01 ч. и е заведена с вх. № 555 – л. 2 от адм. дело 103/2026 г. на АС – Видин).

Разгледана по същество, жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган по чл. 44, ал 1 от ЗЧРБ – директор на Областна дирекция на Министерство на вътрешните работи – В.. Спазени са процесуалните изисквания за форма и съдържание, включително и предвидените в ал. 10, на чл. 44 от ЗЧРБ – посочена е необходимостта и законното основание за принудителното настаняване на чужденеца в СДВНЧ - обезпечаване изпълнението на наложена с влязла в сила Заповед, рег. № 5404 ПАМ-355 от 02.11.2025 г. издадена от началника на ГПУ – С. - ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 вр. чл. 41, т. 1 от ЗЧРБ.

Не са допуснати твърденията в жалбата за нарушения на административно производствените правила, които се сочат като ограничение за ефективното упражняване правото на защита на жалбоподателя и предпоставящи отмяната на обжалваната заповед, на основание чл. 146, т. 3 от АПК. Липсата на данни за присъствал преводач при връчване на заповедта безспорно е пропуск, който в конкретния казус не се е отразил на своевременното упражняване на правото на жалба, а и на личното участие на чужденеца в съдебното производство, включително и на процесуалното му представителство от избрани от него адвокати. В този смисъл, положеният подпис след отразения текст, че лицето е запознато със заповедта на език, който владее и е получило екземпляр от нея (л.17 от адм. дело 103/2026 г. по описа на АС - Видин) при данните за своевременно упражнено право на жалба и процесуално представителство, са достатъчни, за да се приеме, че допуснатият пропуск не е от съществените нарушения, предпоставящи приложението на основанието по чл. 146, т. 3 от АПК.

Неоснователни са и възраженията за допуснато нарушение на нормативно предвиденото изключение в чл. 44, ал. 9, изр. трето от ЗЧРБ при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ. Твърденията в жалбата, че жалбоподателят е непридружен непълнолетен, по смисъла на легалната дефиниция в § 1, т. 1, т. 4 от ДР на Закона за убежището и бежанците, обосновани с твърдението, че е [дата на раждане] и не е навършил пълнолетие, останаха недоказани в настоящото производство.

Страните не спорят, че жалбоподателят М. Н. не е представил валидно издадени от компетентен орган на държавата си по произход документи, съдържащи данни за самоличността му в проведените административни производства при налагане на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ от началника на ГПУ – С. със Заповед рег. № 5404ПАМ – 355 от 02.11. 2025 г., в производството по подадената молба за закрила, вх. № 2595/17.11.2025 г. по описа на РПЦ - Х., а и при издаването на оспорената в настоящото съдебно производство заповед на директора на ОД на МВР - В.

Непротиворечива е и информацията в представените документи от Дирекция «Миграция», Държавна агенция за бежанците при Министерски съвет и отговора на председателя на

Държавната агенция за закрила на детето до адв. Д. Г., че личните данни на жалбоподателя в посочените административни производства са установени въз основа на неговите устни изявления.

От административния орган, издал оспорената в настоящото производство заповед са констатирани несъответствия в заявените данни от чужденеца относно фамилното му име НАСЕРЕ и А. и датата на раждане – **11.09.2007 г. и 11.02.2007 г.** За потвърждаване на самоличността му, при липса на представен валиден издаден документ, е използвана базата данни на Националната дактилоскопна идентификационна система (А.) и Автоматизираната система на Европейския съюз за идентификация по пръстови отпечатъци "ЕВРОДАК", поддържани и актуализирани от Националния институт по криминалистика (Н.), съгласно чл. 3, т. 6 от Правилника за устройството и дейността на Н.. Изрично в мотивите на оспорената заповед е посочен идентификационния номер на данните в Националната дактилоскопна идентификационна система – AFIS № BD 218764.

В решението на интервюиращия орган при ДАБ, а и в представения отговор на председателя на Държавната агенция за закрила на детето е отразено, че непосредствено след установяване на незаконното преминаване на границата от жалбоподателя М. Н. - на 02.11.2025 г. до завеждане на подадената молба за закрила вх. № 105460 – 4511 от 11.11.2025 г. по описа на СДВНЧ – Любимец при Дирекция „Миграция“, в ДАБ – МС – 17.11.2025 г., той е бил настанен в СДВНЧ – Любимец. По време на този си престой, а и в последствие, след регистрирането му в РПЦ – Х., включително и при проведеното интервю в производството по ЗУБ, няма отразени данни М. Н. да е заявил, че е непълнолетен, или че неправилно е посочил в молбата за закрила, или в Декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, данните от която са възпроизведени в решение № УПХ 708 от 25.11.2025 г., годината си на раждане – 2007 г. В разпоредбата на чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е предвидена наказателна отговорност по чл. 313 от НК за деклариране на неверни данни, а сред основанията за отхвърляне на молба за закрила като явно неоснователна, в чл. 13, ал. 1, т. 9 от ЗУБ, е предвидено непредоставянето на информация, която да позволи да се установи с достатъчна сигурност самоличността или гражданството на кандидата за закрила.

Едва в жалбата срещу процесната Заповед като година на раждане на жалбоподателя се сочи 2009 г. и се твърди, че той е непридружен непълнолетен. И двете обстоятелства са от съществено значение за приложението на ограничението на чл. 44, ал. 9, изр. трето от ЗЧРБ, и подлежат на доказване от жалбоподателя. Предвидената възможност в чл. 61а, ал. 2 от ЗУБ за назначаване на експертиза за установяване на възрастта, посочена и в отговора на председателя на Държавната агенция за закрила на детето, се прилага в производството по подадена молба за закрила при съмнение, че чужденецът **не е** непълнолетен или малолетен, и след предваритено заявено от него и/или пълномощникът му информирано съгласие. В настоящия казус няма данни в приложените документи от административната преписка, а и не се твърдят такива в жалбата, жалбоподателят да е заявил в производството по ЗУБ или при налагане на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, включително и в периода, в който е бил настанен в СДВНЧ - Любимец, че е непълнолетен и е роден през 2009 г.

Представените в съдебното производство сканирани копия на документи (л. 44 и л. 46) с превод на български език, съгласно изискванията на чл. 14, ал. 3 от АПК, не отговарят на легалната дефиниция в т. 3, § 1 от ДР на ЗЧРБ за паспорт или заместващ го документ. Не се представиха като документи в съдебното заседание, а и на процесуалния представител на жалбоподателя, с оглед изричното му изявление в съдебното заседание, че не може да ги завери, съгласно изискването на чл. 183 от ГПК. В този смисъл, не могат да бъдат проверени дали са издадени по законоустановения ред на Кралство М., а отразената информация за срока им на валидност е

неясно възпроизведена.

Разпоредбата на чл. 183, ал. 1, предл. второ от ГПК вр. чл. 144 от АПК сочи, че а доказателствената стойност на представени копия на документи, за които страната не изпълни задължението да ги завери или да представи оригинал при поискване, се изключва, а това са единствените доказателства, които бяха представени от жалбоподателя, за установяване на твърдения факт в жалбата, че е непълнолетен. Тези твърдения обаче противоречат на заявените от него в производството по ЗУБ, отразени в Декларацията по чл. 30, ал. 1, т. 3 от ЗУБ и в решението на интервюиращия орган на ДАБ.

Разпоредбата на чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ предоставя възможност на органите по ал. 1 при наложена принудителна административна мярка от вида на предвидените в чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ и наличие на данни за възпрепятстване на изпълнението и/или на опасност от укриване да обезпечат процеса по извеждане на незаконно пребиваващ на територията на страната чужд гражданин с временното му принудително настаняване в Специален дом за чужденци за периода, който е необходим за организиране на връщането или експулсирането до държавата на произход или трета страна. Нормата кореспондира с правото на държавите по чл. 15, § 1 от Директива 2008/115/ЕО да задържат чужди граждани в специализирани центрове когато спрямо тях е започната процедура по връщане, при съблюдаване на максималните срокове, когато не е налице възможност за ефективно прилагане на по - леки обезпечителни мерки от вида на посочените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. Целта на ограничението предпоставя кратки срокове на прилагане, които са лимитирани, съгласно разпоредбата на чл. 15, § 4 от Директива 2008/115/ЕО с две алтернативни хипотези: 1. последващо отпадане на пречките за изпълнение на наложената принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ или 2. установяване на данни, че не съществува разумна възможност за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и т. 3 от ЗЧРБ поради технически, правни или други съображения.

Оспореният административен акт отговаря на нормативните изисквания противно на оплакванията в жалбата, доколкото срокът, за който е настанен принудително жалбоподателят в СДВНЧ, е нормативно ограничен на първо място с отпадане пречките за изпълнение на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ и едва при липса на предпоставки за това, с определения по чл. 44, ал. 8, изр. първо от ЗЧРБ срок - не повече от 6 (шест) месеца.

Проверката за законосъобразност, която съдът дължи в настоящото производство включва проверка за наличие на материално правните предпоставки при наличието, на които следва да бъдат приложени ограниченията на правото на свободно придвижване на жалбоподателя, а именно – опасност от укриване или възпрепятстване изпълнението на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ при кумулативното наличие на липса на възможности за прилагане на друга/и по - леки мерки от предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, които да обезпечат процеса на извеждането от страната.

Основанието за налагане на ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ е незаконното влизане на територията на страната без документи за самоличност на чуждия гражданин и предприетите от него последващи действия за незаконно напускане на страната, които са предпоставили задържането в ОДМВР - В..

Легалната дефиниция на понятието „опасност от укриване“ в т. 4в, § 1 от ДР на ЗЧРБ възпроизвежда и допълва с обективни фактически критерии нормата на т. 7 на чл. 3 от Директива 2008/115/ЕО. Сред тях са: наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания, независимо от реабилитацията, ненапускане на страната в рамките на предоставен срок за доброволно напускане, притежаване на подправени документи или липса на валидно издадени документи, представяне на невярна информация.

От приложените документи към административната преписка се установяват следните обективни критерии по отношение на жалбоподателя М. НАСЕРЕ, обуславящи наличие на опасност от укриване - липса на представени валидно издадени в държавата му на произход документи за самоличност, незаконно преминаване държавната граница на РБългария както при влизане, така и при опит за последващо напускане, предпоставило задържането му в ОД на МВР – В., липса на данни за адресна регистрация на територията на страната, след приключилото производство по ЗУБ с решението на интервюиращ орган при РПЦ – Х., влязло в сила на 09.12.2025 г., липса на средства за издръжка, а и за обезпечаване на обратното му връщане в държавата по произход.

На тези обективни данни се е позовал и административният орган при прилагане на мярката по чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, като законосъобразно е приел, че не дават основание за прилагане на алтернативна мярка по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ за осигуряване процеса на извеждане от страната, в изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ.

Според настоящия съдебен състав, оспорената заповед не противоречи и на легитимната цел в закона – да осигури необходимия период за техническа подготовка, съпътстваща изпълнението на наложената ПАМ на жалбоподателя. Ограничаването на правата му за период, съобразен със стандартите на § 5 и § 6 на член 15 от Директива 2008/115/ЕО, при липса на основания за прилагане на алтернативните възможности по чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ, съответства на изискванията на чл. 6 от АПК и на чл. 15, § 1, ал. 2 от Директивата. В конкретния казус правомерното ограничаване на правото на свобода, гарантирано от чл. 6 от Хартата за основните права на ЕС и разпоредбата на чл. 5 § 1, б. „f“ от КЗПЧОС, е предпоставено от приложението на друг основен принцип при изпълнение на наложената ПАМ по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ – върховенството на закона.

Задържането е необходимо, за да се обезпечи успешното извеждане на чужденеца при наличните обективни данни за опасност от укриване. Установените при спазване на административно производствените правила релевантни факти обосновано са послужили при преценката относно вида на обезпечителната мярка, която е приложена спрямо жалбоподателя.

Предвид изложеното, Административен съд – София – град, Първо отделение, 26 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на М. Н., гражданин на Кралство М., депозирана чрез пълномощник – адв. Д. Г., САК против Заповед рег. № 368з – 450 от 18.02.2026 г. издадена от директора на ОД на МВР – В., с която е настанен принудително в СДВНЧ – С. - [населено място] към Дирекция „Миграция“ при Министерство на вътрешните работи на основание чл. 44, ал. 6, ал. 8 и ал. 10 от ЗЧРБ вр. чл. 10, ал. 1, т. 1 и ал. 4 от Наредба № Из – 1201 от 01.06.2010 г. за реда за временно настаняване на чужденци в СДВНЧ и в техните звена и за организацията и дейността им, издадена от Министъра на вътрешните работи, до отпадане пречките за изпълнение на принудителната административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 от ЗЧРБ, на за не повече от 6 месеца.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението на страните.

СЪДИЯ: